

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Mit mond az Irás a Sátánról, mint a mi ellenségünkről.

Es 14, 12.

A legtöbb ember ennek az ellenségnek szolgál, anélkül, hogy ezt tudnák, ezért tagadják is létezését. A Sátán pedig ezt tudva, ügyesen elrejtőzik a nemlétezés mögé, s így a lépre csalt embert tönkre teszi.

A Szentírás szerint létezik a Sátán. Ő hatalmas fejedelem, világ uralkodó, ki a sötétségben tartózkodik. Hatalma alá esik minden ember ki ebbe a világba bele születik. Ezt a Szentírás több helyen említi, így pld. I. Mózes 5, 3, 8, 21. Továbbá, hogy mi már bűnben kerülünk erre a világra Jób 14, 4, 15, 14. Az Ur Jézus is azt mondja: „ami testből született test az...” Ján. 3, 6, (Roma 15, 12.) Ezért csak igazi megtérés és újjászületés által menekülhetünk ki a Sátánnak karmaiból. A mikor Pál apostol megtért, az Ur azt mondotta néki „...én küldelek most, hogy megnyissad szemeiket, hogy a sötétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.” Csel. 25, 18. (Ezsai 49, 24—25. Luk. 11, 21, 22.) Rettenetes és félelmetes a Sátánnak hatalma. De hála Istennek, megjelent az Istennek üdvözítő kegyelme minden embernek. És ha mégis leleplezett a mi evangéliumunk akkor azokban leplezett kik elvesznek: Akikben a világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe II. Kor. 4, 3, 4. Milyen boldog tehát az ember, ki figyelmen kívül hagyja ezt, ki nem veszi észre a Sátánnak eme ravaszságát, ki azt állítja magáról, hogy ő nem létezik. A Sátán olyan mint egy madarász, ki felállít töröket, maga pedig elrejtőzik egy bokor mögé. Ha a szegény madár semmit sem sejtve rá repül a törre, a madarász a buvóhelyéről meghuzza a zsinórt és a madár meg van fogva. Így dolgozik a Sátán is. De boldog ember az, ki kiszabadult a madarásznak töréből. Zsolt 91, 3. Ezért jelent meg az embernek fia, hogy a Sátánnak a munkáját lerontsa.

De kicsoda is ez a Sátán és honnét jött?

A Sátán bukott angyal, detronizált fejedelem. A bukását legjobban az Ezsaiás 14, 12—17. verseiben találjuk feljegyezve. Itt ugyan egy nagy bábeli királynak bukásáról olvasunk. De a Szentírás mindig képekben beszél akkor amikor a láthatatlan világnak dolgait akarja megértetni velünk. Ez a kép is a bűnbeesést és a Sátánnak bukását mutatja. A szóban forgó fejedelem, birtokosa volt valamikor ennek a földnek. Isten tette őt e földnek fejedelmévé. De ő göggyében több akart lenni, mint az Isten. „Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet...” (Ezs. 14, 13.) A helyett, hogy örült volna annak, hogy Istennek szolgálhat, mint örültek a többi angyalok, zugolódott Isten ellen. De Isten levágta őt. Így leesett trónjáról és így lett a Sátán a sötétségnek a fejedelme, ki valamikor a világosság csillaga volt (Ezs. 14, 12.) Az Ur Jézus maga azt mondja róla, hogy a világ fejedelme kivettetett (Ján 12, 31.) A héberek is a Sátánt Lucifernek szólították ami annyit jelent, hogy „világosság hordozója”. Ez a bukott angyal magával rántotta nem csak sok angyaltársát, hanem az embert is. Ugyan azt a csalétket adta be az első emberpárnak, ami őt is elvesztette, a göggyöt. „Ti olyanok lesztek mint az Isten maga.” Göggy, büszkeség, ez okozta az emberek vesztét. Hány ember járta már ezt az utat. Hány hívő volt valamikor világosság hordozója egy fénylő csillag, de a göggy, a nagyravágyás bűne lerántotta a sötétségbe és így alkalmatlan lett s hasznavehetetlen Isten számára. Ott van Bileám, Saul, Judás. Azért mondja az Irás: „Te pedig hit által állasz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj...” „Tekintsd meg ezért az Istennek kegyességét és keménységét; (szigorúságát) azok iránt, akik elestek keménységét; irántad pedig a kegyességet, ha megmaradsz a kegyességben; különben te is kivágotol.” (Rom. 11, 20, II.)

Nagy volt s még ma is nagy a Sátánnak a hatalma. Ezen a földön minden az övé volt, minden ország és annak minden dicsősége (Máté 4, 8, 9.) A halál is az ő kezében volt (Jób, 2, 6, 7.) „Nagy volt” mondja Bettes tanár, a „Teremtés éneke” című könyvében,

„a Sátán ez a Lucifer.“ Ő rettegett ellenség, kinek nagysága még ma is nyilvánvaló. Még Mihály arkangyal sem merte őt káromolni, (Jud. 9.) Az angyaloknak egész légiói szolgálnak neki, akiket bukásakor magával rántott. Ezek a sötétségnek hatalmasságai, ama démonok. És ezek felvették a harcot Istennel és az emberekkel. (Zsolt. 78, 49.) (Mark. 5, 8–13.) Így lett az egykori Cherubból sárkány, fenevad. (Jel. 12, 7.) De az ítélet már ki van mondva reá, valamint angyalaira is és nekik már csak kevés idejük van.

Egy gyönyörű szép allegorai képletünk van az Ószövetségben a trónjától megfosztott Sátánról. Saul és Dávid király történetében. Először Saul volt a király, de minthogy engedetlen lett, Isten letaszította a trónról. És noha még bírta a trónt, az Ur már is megkent az ő szíve szerint egy királyt, s Dávidot választotta magának. Saul tudta ezt, ezért akarta Dávidot megölni és ha Dávidnak előbb bujdosnia is kellett, mégis eljött az idő, amikor mindenki elismerte Dávidot királynak. A Sátán már le van győzve, Krisztus az igazi király! Nemsokára el fog jönni az az idő, amikor mindenki hódolni fog neki. (Jel. 11, 15.)

Most még tele van az egész föld, sőt a levegő is (Ef. 2, 2.) a Sátánnak hadakozó hadaival. A Sátán nem akarja, hogy valaki az igazságra eljusson, hogy szabaddá lehessen, hogy az ő országából megmentessék,

hanem azt akarja, hogy mindenki elveszen. Mi azért nem félünk, mert a Sátánt az Ur már megítélte. Istennek országa már elközelget. Jézus győz! A Sátánnak munkája ugyan még tart a hitetlenség fiai között (Ef. 2, 2.) mert vakságban tartja elméjüket (II. Kor. 4, 4.) A Sátán ravaszságával úgy letudja kötni az embereket a hétköznapi életnek kérdéseivel, hogy a munka, a kötelesség, az üzlet, a szórakozás fontosabbnak látszik az üdvösségnél.

A természetes ember nem szeret Isten jelenlétéről tudni; az evangelium befolyása alul szeret elmenekülni. (Ján. 3, 15–20. Máté 23, 87, 39) E mögött is a Sátán rejlik, ki zsarnok, gyilkos és nem akarja az emberek üdvösségét. De mert ő elkárholta, azt akarja, hogy az emberek is a kárhozatban maradjanak.

Ő tolvaj, ki ellopja az emberek bizalmát az Isten iránt. Ő lélek rabló, ki először ellopja Istennek ígését. Vallás, dogma, forma, imakönyv az van elég, de biblia kevés van. Ahol van is, ott az ördög nem ad időt az olvasásra. Kedves olvasóm, olvasd-e a Szentírást? Vagy te tőled is elrabolja a Sátán az időt? A mulandó, gyarló dolgok fontosabbak számodra? Hát nem látod a tolvajt? A Sátán ellopja, mint már jeleztem, az Isten iránti bizalmat, a hitet. Hány gyermeknek volt élő hite amikor elhagyta a szülői házat. De

Egyedül a nagyvilágon.

(Folytatás.)

X.

Napok teltek el. Napok amelyeken Carly még mindig nem tudta megérteni, hogy Dolly az ő kis Dollyja ninesen többé. Olivér is gyakran elfelejtette és gyakran szólította még őt nevén s csak ha nem jött, eszmélt az őtet ért nagy veszteségre. Carly mindinkább belátta, hogy az öreg semmi szín alatt nem hagyhatja egyedül. Így felmondott az üzletben és elhatározta, hogy bármiképpen is, de ellátja ezentul Olivér üzletét és háztartását.

Sarolta, kit Olivér Dolly haláláról elfelejtett értesíteni, meglepetve hallgatta Carly elbeszélését, s miután Olivér az öregségtől írni sem tudott már, ő értesítette Maryt, kis leánya haláláról. De sajnos, levele akkor ért el Kalkuttába, amikor Mary és férje már régen utban voltak hazafelé.

Három év telt azóta, hogy az ajtó küszöbén találta Dollyt, az öreg Olivér, amikor egy szép őszi nap estéjén megnyerő arcu magas növésű katona lépett be a kis tülbebe. Rokkantnak látszott, mert egyik karja hiányzott. Carly, ki éppen egy csomó ujságot kötött össze, hogy azt másnap rendes vevőjéhez elvigye, csodálkozva tekintett reá, ami ez meglepetve kérdezte:

„Halló fiam, ki vagy?”

„Olivér Carly vagyok“ válaszolt gyorsan a fiu, ki időközben megszokta, hogy barátja nevét viselje.

„Olivér Carly?“ ismételte kételkedve a katona „hiszen soha még te rólad nem hallottam.“

„Az lehetséges, tulajdonképpen csak Carly a nevem, de itt lakom most Olivér urnál és nagyapómnak nevezem őt. mint azt a mi drága elhalt kis Dollynk is tette.“

„Dolly meghalt?“ kérdezte elsápadva a katona „oh mit mond majd szegény Mary?“

„Ki az ur?“ kérdezte a fiu és feszült figyelemmel nézett az idegen arcába „talán Dolly apja? Igen, ő meghalt, éppen szilveszter estéjén és azóta borzasztó elhagyatottaknak érezzük magunkat.“

„Vezess engem Dolly nagyapjához, kis fiam“ kérte Henry Shelton a fiut.

„Most már ugyan nyugodtabb a nagyapó, de emlékezőtehetsége még mindig nagyon rossz, ha tudni kíván valamit bácsi, én mindent elmondhatok a kis Dollyról, hiszen úgy szeretjük egymást,“ csevegelt bizalmasan a fiu, miközben a kis szobába vezette az idegent.

Az öreg Olivér nagy karosszékében ült, gondolatába elmerülve. Fürkészően tekintett a belépőkre s arcán látszott hogy tépelődik azon, vajjon ki lehet az idegen.

amikor a világba került, ott voltak a Sátánnak olyan munkásai, kik elrabolták a gyermeki hitet. Igen, a Sátán pusztít, mert ő az a pusztító (I. Kor. 10, 10.) A Sátán bukásakor az Isten a földet kietlenné és pusztának találta és ezt a Sátán tette azzá. Ő még ma is az emberi sziveket ilyen kietlenné és pusztává teszi ifjaink és leányaink bukása a családi tüzhely megszenteltetésére, gyilkosság, öngyilkosság a sok könny és nyomorúság ez mind a Sátán pusztító munkájáról beszél. De már nem folytatom. Hála Istennek, hogy megjelent az Isten idevezítő kegyelme minden embernek! Ez arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várva ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenését: Aki önmagát adta mi értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítván önmagának való népet, jó cselekedetekre igyekezőt (Titus 2, 11-14.)

Kedves olvasóm, te melyik csoportban vagy? A Sátán és annak angyalai csoportjában? A Sátán munkálkodik még benned? (Ef. 2, 2.) Avagy ott vagy már azok között, kiket Jézus Krisztus Istennek egyszülött fia megváltott? Kinek szolgálasz? Jöjj és állj Jézus Krisztus oldalára, mert a Sátán legyőzött ellenség.

„Nem ismer atyám?“ kérdezte Henry „Mary leányának férje és Dollynak apja vagyok.“

„Dolly apja?“ kérdezte az aggastyán, aután felállt, Henry vállára tette kezét és ünneplés hangon mondotta:

„Tudod-e, hogy az Ur magához vette Dollyt?“

„Igen tudom“ válaszolt szomorúan Henry, azután vissza ültette az öregot a karosszékre, és leült melléje.

Fájdalmas szünet után Olivér szánkozva kérdezte:

„Megsebesültél, hogy csak egy karod van? Régen nem így volt!“

„Igen“ mondotta a fiatal Shelton „ezredesünkre egy napon tigris támadt és csak közbelépésem mentette őt meg, persze a bestia karomat csunyán összeroncolt és így le kellett azt véletlenül. Katona ezek után már nem lehetek.“

„Igen, igen, szegény fiu“ bólintott Olivér „Isten tudta, hogy mit tesz.“

„Igen“ volt Henry válasza. „Isten tudta és most már én is tudom, hogy miért tette, de hála legyen érte, még nem késő, hogy életemet neki szenteljem. Még ugyan nagyon vissza maradt vagyok az Ő dolgaiban, de számítok rá, hogy atyám, ki ezen a téren sokkal tapasztaltabb, majd segítésemre lépzen. Ugy-e atyámnak szólíthatom?“

És ha ez a gyilkos, ez a tolvaj, ez a zsarnok kietlenné és pusztává is tette volna életedet, akkor Istennek hatalmas szava álta' ujja teremt mindent a te szivedben is. Ha ő ezt mondja: „Legyen világosság,“ akkor bizony világosság lesz. Ezért jöjj és menekülj Jézushoz!

Schmidt J.

HIREK.

— A svájci konferencia vasárnapiskolai titkára, Niederlunser Benjámín meglátogatja hazai vasárnapi iskolánkat és előadásokat tart a következő helyeken:

okt. 8-án este 8.	Budapesten.	otthonban
„ 9 (vas.) d.e. 10	„	Magyar gyülekezet.
„ „ „ 1/2 12	„	Német gyülekezet.
„ „ „ d.u. 4.	„	Angyalföld
„ „ „ 6.	„	Német gyülekezet
„ 10 (Hétfő) este 7.	„	Magyar gyülekezet
„ 12 (Szerda) „ 7.	„	Angyalföld
„ 13 (Csüt.) „ 7.	„	Magyar gyülekezet.
„ 14 (Péntek) „	Miskolcon.	
„ 15 és 16.	Ny. regyházán.	

— „Arany deszkák“ címen megjelent egy csinos kiállítású füzet. Beszerezhető 30 f. ért: Ker. Könyvesház Budapest, Felsőerdősor 5.

„Természetesen kedves Henry“ válaszolt élénken Olivér. És a gögös Shelton Henrik, a világot járt büszke katona, a korcsmák és lebujok hőse, alázatosan hajolt az öreg, reszkető, ráncos kezek fölé és megerősítette újból a beteg ágyon tett fogadalmát, hogy soha, soha többé nem tér le az igaz utról!

„Miután szolgálatban csonka karommal nem maradhattam, és ezredesem ki közben szintén megsebesült, visszatér Angliába, mi is vele jöttünk. Mig Mary kis leányunkkal az ezredes nejét kísérte el birtokára, én ide jöttem, hogy atyámat és Dollyt meglátogassam.“

„Azt mondtad, hogy Mary kis leányotokkal utazott a birtokra?“ kérdezte látható zavarban az öreg Olivér.

„Igen, hiszen megirtuk, hogy Isten egy kis leányt ajándékozott nekünk, mely szakasztott hasonmása Dollynak. Mary a neve, de mi Pollynak neveztük, mert Dollyra emlékeztetett minket. Nem is tudom miként értesítem Maryt, Dolly haláláról. Szegény feleségem.“

Megint elhallgattak. Carly ki közben az üzletbe ment, hogy egy vevőt kiszolgáljon, bezárta az üzletajtót, hogy senki se zavarhassa őket. Csak nehezen tartotta vissza könnyeit, szive csordultig volt tele.

„Az ezredes ur, miután szolgálni többé nem tudok, kis kertészházát ajánlotta fel nekünk,

— Györkönyi konferenciánk. Elsőalkalommal történt, hogy évi konferenciánk faluhelyen tartatott. A györkönyi gyülekezet áldozatkész tagjai bebizonyították, hogy az évi konferenciát nemcsak nagyobb városi gyülekezetek, de lelkes falusi gyülekezetek is képesek befogadni.

Szept. 1-4-ig tartott. Mindnyájunk örömeire két évi megszakitás után megint Dr. Nilsen püspökünk elnökölt. Ugy tapintatos, böles elnöklése az üléseken, mint bibliamagyarázatai s előadásai, mindnyájunk lelkét mértékénnyitették.

Évi konferenciánk püspökünk iránt való ragaskodásának úgy adott kifejezést, hogy az 1928 ban tartandó egyetemes gyűléshez felterjesztést adott be, mely szerint a többi európai konferenciákkal a magyarországi konferencia is az újabb quadrenniumra Dr. Nuelsen püspöknek idehelyezését kéri. Ez a határozatunk, szeretett püspökünknek láthatóan, jólesett; bár, mint mondotta, ő odamegy ahova az Úr őt vezeti, nem tart szem előtt földi előnyöket, avagy önös emberi érdekeket! Az ő bibliai, igazán hívő állás foglalásából, megtanulhatták predikátorok és gyülekezetek, hogy egyházszervezetünkben sohasem szabad emberi érdekeknek s önös tervezetéseknek érvényesülni, hanem bizalommal Isten vezetésére kell magunkat bízunk. Csak úgy lehet gyülekezet és predikátor együttműködése áldott.

Szept. 1-én este a györkönyi gyülekezet nevében Márkus I. A. predikátor üdvözölte a konferenciára megjelenteket: majd Funk M. superintendens üdvözölte a konferencia nevében az összes belföldi és külföldi vendégeket. Wallra-benstein J. nyiregyházi predikátor II. Kor. 15.7 és I. Kor. 15.58 alapján predikált, kiemelve az üdvözlés bibliai jelentőségét és azt, hogy semmiféle munkánk amit gyermekek, ifjuság és felnőttek között végzünk, mint Isten munkatársai, nem hiábavaló.

Péntek reggel kezdődött hivatalosan konferenciánk. Az egész világon mindenütt Urvacsora osztással kezdődik. Dr. Nuelsen a II Kor. 5. 14—21. alapján tartott önvizsgálatra készítő urvacsorai beszédet. Jézus által megbékéltettünk Istennel. Jézus magára vette bűneinket, hogy mi szabadok legyünk. Jézus élete nem volt más, mint szeretet Isten és emberek iránt. Kövessük példáját. Akkor ami életünkben is láthatók lesznek a mennyei erők. A modern technika vívmányait szemlélve, ámulunk a felfedezett fizikai erőkön és lehetőségeken. A tudósok mondják, hogy a lehetőségeknek még csak a kezdetén tartunk. Akiben Krisztus él, az is nagy dolgokra képes. Az emberek Krisztust nem lát-hatják, de követőit látják, hallják, ismerik. Éppen azért béküljünk, kérjünk, cselekedjünk s szeressünk úgy mint Jézus, hogy általunk lelkek megismerkedhessenek Jézussal. Ez a mi fenséges hivatásunk. Erre akarunk az urvacsora által erőt meríteni.

hol ispánnak alkalmazott birtokán. A kis házban sok a helyünk effér benne édes atyánk is. Mary úgy is mondotta, hogy édes atyánkat magunkhoz vesszük. Ugy-e atyám, eljön hozzánk?”

„Igen, még rövid időre eljövök,“ bölintott mosolyogva az öreg.

Carly szívét éles fájdalom járta át. Ha Olivér leányához költözött, akkor ő megint hontalan lesz és egyedül kell maradnia Londonban. Bár az elzúllástól most már nem tartott, mert sokkal jobban ismerte már az „Urát“ semhogy őt elhagyhatta volna, aztán meg olvasni is tudott és bizony gyakran forgatta az Újtestamentumot, melyet Olivértől kapott, aztán az éjszakákat sem kellett többet az utcán töltenie, mert most már meg volt a lehetősége arra, hogy becsületes, tisztességes módon eltarthassa magát, de — és ez volt a bökkenő — Olivér meleg szeretetét végtelenül fogja majd nélkülözni. Vajjon megengedi-e majd az Ur Jézus, hogy őket elválasszák egymástól?

„Carlyt azonban nem hagyhatom itt“ mondotta hirtelen Olivér, ki fellette szemüvegét, hogy láthassa a fiut.

„Gyere ide Carly, édes kis fiam. Lásd Henry, ő nekem fiam lett. Nagypónak nevez és én nem tudom mi lett volna Dollyval és

velem, ha ő nem gondoskodik rólunk. Az Ur akkor küldte őt házamba, amikor Dollyt a kúszóbőn találtam. Nem, nem, Dolly végtelenül szerette Carlyt, én is igen szeretem őt, én nem hagyhatom el, semmi esetre sem. Mond meg Marynak, hogy látogasson meg minket, mert nem mehettek ő hozzá Carly nélkül.“

Az öreg Carlyt melegen ölelte magához. És a hontalan egyedül álló kis árva, végtelen hálával és szeretettel viszonzta a zárkózott öreg embernek szeretete e megnyilvánulását.

„Ezt el kell mondanom az uraságnak“ gondolta magában Shelton, kit mélyen meghatott e jelenet. Érdeklődve hallgatta, mily önzetlenül gondoskodott Carly az öregről és a kis Dollyról. Amint elbucszott a fiu vállára lette kezét és meleg szeretettel cirógatta arcát, úgy, hogy Carly sugárzott a boldogságtól.

A kis kertész ház Murray ezredes birtokán a napos hegyoldalba volt építve. Falát teljesen benőtte a borostyán és a ház közvetlen közelében kis lugas volt, melyből pompás kilátás nyílt virágzó mezőkre, illatos legelőkre.

Mary egész nap a házban sürgött, forgott, hogy kis otthonát édes atyja fogadtatására előkészítse. Most izgatottan állott az ajtóban két éves kis leánykájával és várta Olivért és Carlyt kiknek a délutáni vonattal kellett megérkezniök. Az uraságok meghatottan hallgatták Shelton

A hivatalos tárgyalások, bizottsági jelentések, tanácskozások, indítványok, határozatok szombat délig befejeztettek. Taglétszámunk, ha nem is rohamosan, de állandóan növekedik. Anyagi téren is haladtunk az elmúlt évben. Egy új 20 szobából álló üdülőtelep építésébe fogtunk Budakeszin. Ezt a telepet Dr. Szalós A. predikátor fogja vezetni. A budapesti magyar gyülekezetet Hecker H. predikátor vezeti. A többi predikátorok helyükön maradnak. A frankfurti szemináriumból hazakerült Dékán Elemér Kaposvárra, Haszics János Nyiregyházára, Hecker Ádám Borjadra helyeztetelt.

Jövő évi konferenciánk Dombóváron tartatik március hó elején.

A svájci konferencia E. Sienhard testvér küldte delegátusnak. Ő jelenleg a zürichi könyvkereskedést vezeti. Gazdag tapasztalatából szombat d. u. könnyekig megható, igen értékes előadást tartott számunkra az iratterjesztés végtelen nagy fontosságáról. Ugy éreztük, hogy még sokkal több iratot kell terjesztenünk, mint eddig.

Az osztrák konferencia képviselőjében Bargmann H. superintendens jött el. Ő a belmisszió fontosságáról tartott igen értékes előadást s egy reggeli órában szívhez szóló írásmagyarazatot.

A jugoszláviai testvérek munkáját Drumm P. predikátor képviselte. Hosszabb beszédben beszámolt ottani munkánk eredményéről. Mace-

dóniában a methodista egyházat egyetlen prot. alakulat. Ottani hiveink igen buzgók s ottani munkánk sem lesz hiábavaló fáradozás.

A vasárnap délelőtti istentiszteleten diakonussá avatott: Liebstöckel Jenő, gyülekezeti vénné: Hecker H. és Markus A.

Vasárnap este Dr. Nuelsen püspök a zsufolásig megtelt s szépen feldiszipelt gyülekezeti teremben a predikatori hivatal feladatáról beszélt. A predikátor nem közvetítő személy Isten és ember közt. Ezt a munkát csak Jézus végezheti el. A predikátor Istennek prófétája, aki Isten akaratát adja hírül. Ismernie kell a mai kort, a mai embereket. A predikátor evangelista, aki minden uton-módon minden rendelkezésre álló eszközzel kell, hogy az embereket Istenhez hívogassa, templomban, utcákon, vásártéren, vasuton, szárazon, vizen. Dr. Nast Amerikában elment a söröző németek közé s hirdette nekik az evangéliumot. Ha egyik ajtón kidobták, bejött a másikon. A predikátor foglalkozék az ifjúsággal. Ének, zene, jó nevelő eszközök. Predikátor küzdjön iszákosság és erkölcstelenség ellen.

Püspökünk e szavakkal bocsátott minket az új konferenciái évbe, amit a biblia mond: „Ne félj, veled vagyok!”

Jó ezt tudnunk az Úr szájából, hogy Ő velünk van! Az Ő nevében: Előre!

elbeszélését, és természetesnek találták, hogy Carly Olivér közelében maradjon. Így elhatározták, hogy Carlyt inasnak fogadják fel. Lakásul a kis kertész ház emeletét szánták neki, hol zavartalanul lakhatott az öreg Olivérrel. Mily boldog volt Mary! Már napok óta alig tudta bevárni, hogy édes atyját megölelhessen és Carlynak viszonzhassa azt a nagy szeretetet, melyben ez a kis Dollyt részesítette. S ha szive zokogott is kis leánya elvesztésén, minden erejét összeszedte, nehogy az első találkozást könnyeivel és szomorkodásával megzavarja.

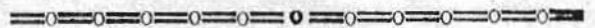
Ebben a pillanatban robogott a kocsí a ház elé. Shelton és Carly sietve szálltak le, hogy Olivért Mary kitárt karjaiba vezessék. Az öreg ember zokogva zárta keblére oly soká nélkülözött leányát, aztán öleléséből kibontakozva, Carly karjára támaszkodva élvezte a napsugaras tájat.

„Oli ha kedvencem csak egy ici picikét élvezhetett volna e gyönyörű napsugárból!” mondotta szomoru hangon.

Alig hogy ezt mondotta, vidám nevetés hangzott mögötte. Szinte megijedt. Hiszen ez Dolly hangja volt! S bár ez a kedves szökefűrtű, kékszemű kis leány nagyon hasonlított a kis Dollyhoz, de mégsem ő volt az a vidám gyermek, ki napsugarat hozott a sötét londoni

kis lakásba. Bármennyire is szerette volna Carly, Dolly arcvonásait felismerni, ez semmiképen sem sikerült. De ezen már nem szomorkodott, hiszen tudta, hogy Dolly fent az Urnál várt ő reá, és hogy egykor viszont látja majd őt. Tudta, hogy Jézus az „Ur” ő érte, a kis hontalan árváért is feláldozta magát, őt karjaiba vette s mint gyermekét szerette. Most már tudta, hogy Jézus őt sohasem fogja elhagyni és ő soha, soha többé nem lesz egyedül a nagyvilágon.

(Vége.)

— Mi lesz Budakeszin nov. 1 — márc. 1-ig? Leányaink részére hasznos és kellemes négy hónapot akarunk szerezni. Alkalmat nyújtunk arra, hogy a háztartásban (főzés, mosás, vasalás, varrás, házimunka, takarítás) alapos jártasságra tegyenek szert. Ez a délelőtti órákban történne. A délutáni órákban inkább elméleti dolgokkal foglalkoznának, bibliaismeret, németnyelv gyakorlása, harmónium, magyar történelem és irodalom.

Lakás, fűtés, világítás és teljes ellátás havonta 40 pengőbe kerül. Érdeklődők jelentkezhetnek Funk M. superintendensnél Budapest, Felsőerdősor 5. III., Nemcsak methodisták, hanem más felekezethez tartozók is felvétetnek.

Rom 11, 25.

Palesztinai élet negyven évvel ezelőtt és most.

Irta: Rohold Sámuel B. Haifa. (Palestina.)

Gyermekeveimből.

Mi Jeruzsálemben a szent városban lakunk amelyik különféle negyedekre van berosztva. Ha az ember a Jaffa-kapuján bejön és balra tér, akkor a latin negyedbe ér, hol a római katolikusok laknak. Innét azután a görög keleti negyedbe ér az ember, hol a szent sir van. Mint gyermek sohasem kerültem e negyedekbe. Ha akkoriban egy zsidó a szentsir templomának küszöbét véletlenül át lépte volna, azt minden szó nélkül ott a helyszínen megölték volna. Innét azután a mohamedán negyedbe ér az ember, hol a templom falai voltak. Ide, mi zsidók mehettünk volna, mert a mohamedánok ezt nem tiltják meg, de mivel ők bennünket zsidókat tisztátalannak tartanak, így a szent helyet ugysem lett volna szabad átlépnünk. Azután a zsidó negyedbe és a zsinagógákhoz érünk, innét az örmény negyedbe. Ez utóbbi hely a legfélelmetesebb volt számomra. Valahányszor zsinagógánkból jövet erre mentem, mindig valami kellemetlen eseményen mentem át: vagy kövekkel megdobáltak, vagy a kalapomat vették el vagy ehhez hasonló. Ezzel mindig számolhattam.

Igy a palesztinai kereszténységről bizony nem valami jó benyomást nyertem gyermekeveimben. Nem bizony, sőt gyűlöltem őket. Egyszer örmény fiuk megverték: de minthogy én sem tartoztam a leggyöngébbek közé, hát én sem maradtam adós, és valahányszor örmény fiukkal találkoztam hát kamatostól vissza fizettem mindent. Egyszer megkérdeztem atyámat: „Mit gondolsz e keresztényekről? Miért gyűlölnék ők annyira bennünket? Mert Krisztusnak igazi szeretetét soha sem ismerték, így nem csoda, hogy gyűlölet van bennük. De így nem kell meglepődnünk azon, ha a zsidók nem akarnak hallani Krisztusról.“ Az én öreg agg atyám azt felelte erre: „Mi számkivetésben vagyunk.“ A hívő kereszténységről mi akkor még semmit sem tudtunk. Minden péntek délután atyám a pincénkbe ment velem, hol jó borunk volt. Ilyenkor megtöltött egy-néhány flakót, bepakolta zsebkendőnkbe, rongyokba vagy papirosba és ezeket azután mint „szabbat adományt“ szegény zsidóknak elvittem. De vigyáznom kellett, hogy ezt a keresztények meg ne lássák. Mert ha egy keresztény csak az ujjával is megérintette

volna az üvegeket, akkor ezt bálvány itálnak tekintették volna. A mohamedánok nem igen bántottak, de amit a keresztényektől láttunk, az egyszerűen botrányos és sértő volt. A „Szent ünnepek“, a karácsony, a nagylét, de különösen a nagypéntek, félelmet és rettegést jelentettek a számunkra, amely napokon rendszeren rosszul jártunk, ha el nem bujtunk. Ez a kereszténységnek a szégyene, az ilyenek a Krisztust soha sem ismerték.

Az első találkozásom egy hívő emberrel, egy misszionárusal.

Még egészen jól emlékszem reá. Az első eset volt, hogy egy hívő emberrel találkoztam. Mardocháinak hívták ezt az embert, ki Krisztusban hívő zsidó volt. Az egyik szombaton reggel a zsinagógánkba rontott éppen akkor, mikor imádkoztunk. A tóra olvasásánál hirtelen kopogott a padon, csendet parancsolva kiáltotta: „Férfiak és testvérek, én azért jöttem, hogy meg mondjam néktek, hogy Jézus az igazi Messiás.“ Elképzelhető, mícsodaharcot és felháborodást jelentett ez. Mi neki mentünk kézzel lábbal ütöttük és rugdostuk őt, míg a végén kidobtuk zsinagógánkból. Én egy csomó haját kitéptem, haza vittem és azt mondtam: „Itt van az átkozottnak a haja!“ Ezért megdicsértek, és azt hittem, hogy Istennek tettem ezzel jó szolgálatot, és a többiek is azt hitték. Hogy Mardochái miért tette kockára életét, és miért jött zsinagógánkba, nem tudtuk. Némelyek azt mondták, hogy örült. De ő ezt az utat választotta hogy bizonyosságot tehessen Megváltójáról. Ez volt az első találkozásom megtért zsidóval. Azt hiszem, hogy Mardochái egy angol kórházba került, hol meg is halt. Mi voltunk a gyilkosai.

Egy misszionárius meghívása.

Nemsokára ezután ismét egy más eset történt és pedig a Jaffa kapu külső oldalán. Szombaton egy sétat tettünk arra felé és egy nagy táblát láttam kifüggesztve, amelyen héber betűkkel a következő áll: „Mondjad a Sion leányának, lásd, mily közel van a te üdvöd.“ Ez valami egészen új volt számomra. Vajjon mit jelentsen ez? Nemsokára azután hallottuk, hogy egy „szakadár“ jött ide Palesztinába, hogy bennünket zsidókat megtérítsen. Minthogy éppen szombat volt, hát megvártuk a naplementét, de azután nekimentünk és összetörtük a táblát, valamint az összes ablakokat abban a házban, hol e tábla lógott. Csodálatos, hogy ebben a munkánkban senkisé akadályozott meg minket Másnap azután egy másik tábla jelent meg ugyanazon a helyen: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterhelgettetek, én megnyugosztalak tite-

ket. "Ezt nem értettük meg, azt gondoltuk, hogy egy ember magához hív, így önhittségnek minősítettük. (Hogy ez egy bibliai idézet volt, ezt nem tudtuk.) Természetesen most is fel voltunk ezért háborodva és letéptük ezt a táblát is. Akkor megjelent egy harmadik felírás: „Én vagyok József, a ti testvérték.“ Mi ismét nem értettük meg ezt, hogy mit jelent, de nemsokára megtudtuk, hogy ott egy missziói intézet van és azt az embert, ki ott lakik, Józsefnek kell, hogy hívják. Egy zsidó sem lépne át a házat. Az egyház szigorúan megtiltotta és kizárással fenyegette azt, ki oda belép. És ezt a rendeletet mindnyájan betartottuk.

Egy megtért zsidót megtámadnak.

Sohasem fogom elfelejteni azt a vasárnapot, amikor éppen reggel imádkoztunk, hirtelen felfigyeltem és érthetően hallottam (ennek már több, mint 30 éve) a kiáltást, hogy „tűz van!“ Nem lehetett abban az időben Jeruzsálemben tüzet elképzelni és tényleg nem is tüzről volt szó. Egy nagy ember-tömeg rohant egy tér felé, hol a nagy Schunda rabbiról elnevezett romok voltak. Ez a rabbi nagy emberük volt az izraelitáknak. Eromokra építették a mostani zsidók a zsinagógáikat, valamint az iskoláikat. Mert ezen a helyen álltak valamikor a Schunda iskolák. Ezen a téren lakott a főrabbi és itten voltak rendszeren a tárgyalások. Tehát oda rohant a néptömeg, kik körülbelül 2000 lehetek, némelek botokkal és kövekkel voltak felfegyverezve, én is velük rohantam. »Mi történt?« — kérdeztem. Azután hallom, hogy egy Mayer nevezetű fiatalember a fentemlített József ur missziói intézetében lett volna. Valószínűleg titokban kereszténnyé lett. Karácsony ebben az évben péntekre esett, József ur Mayerrel együtt Betlehemben voltak. A karácsonyi ünnepély római katolikusoktól vezetve, egész éjszakán át tartott. Így ez a Mayer megszegte a szombatot és ez komoly esemény volt: sőt már az, ki szombaton két mérföldnél tovább ment, megszegte azt. Továbbá egy egész éjszakát egy keresztény imádkozó helyen töltött és a mi zsidó Isten-tiszteleteinken nem vett részt. Ő késő szombat éjjel jött csak haza és ezt felesége és gyermeke iránti hanyagságnak minősítették.

E bűne miatt Mayert tényleg az ágyból húzták ki Mayert a főrabbihoz cipelték, ki tíz másik rabbi segítségével vezette a tárgyalást. Kiabálás, lárma és mindenféle undok kifejezést használva, cipelték a tanács elé. Itten felszólították, hogy ismerje be bűnét, hogy vétkezett Izrael ellen, hogy Betlehembe ment. Felszólították hogy tegyen bűnvallomást és kérjen bocsánatot. De ő nem kért bocsánatot. Ez embernek bátorsága és nyugalma érthetetlen volt előttem. De azt nem tudtam megérteni, hogy miért akarja követni azt a

megfeszítettet, azt, kit az egész zsidóság már 1900 esztendő óta megvet! Nem tudtam ezt megérteni, de részvétet éreztem iránta. Én ismertem ezt az embert gyermek koromtól fogva. Együtt jártunk az iskolába. Halkan oda sugtam neki: „Ha te kimész, hát megölnék, maradj itten, míg vissza jövök.“

De ezt meglátta atyám, ki félre huzott és azt mondotta: „Ne beszélj vele, ő már ki van taszítva a zsinagógából.“ Én azután mégis kibujtam a tömeg közül és szaladtam egészen a Jaffa-kapuig, a József ur kertjéig és be ennek házába.

Vasárnap reggel volt, az atyafiak, kik Józsefhez tartoztak, éppen urvacsorát vettek. Én megzavartam őket, hisz nem tudtam ez áhítatos ünnepélynek a jelentőségét. Ők kémnek tartottak és ezért meg voltak ijedve mindnyájan, de én kiáltottam: »Menjete és lássátok, mit műveltetek.« »Mefogják gyilkolni a ti Mayereteket?« Egy öreg ember kérdezte: Mit cselekedjek? Azt mondottam: »A brit konzulhoz menni, katonaságot kérni és így Mayert hamar kiszabadítani!« és máris kint voltam. Lélekszakadva értem vissza és még éppen láthattam, amint Mayert katonai kordon között kivezették a tömegeből. A főrabbi tudta, hogy a tömeg ezt az embert biztosan megölné, ezért ő már előre katonasággal kivezettette, hogy elejét vegye minden kellemetlen incidensnek. Még ma is jól látom, hogy mi történt akkor. A zsinagóga kapujával szemben lakott egy Jetta nevezetű öreg zsidó asszony. Mindannyian jól ismertük őt, mert husmaradékokat árult. Markos asszony volt. Magasan felemelt kezekkel kironított a bódéjából, félrelökte a katonákat s öklével kezdte verni Mayert és arcul köpdöste. Mayer ezt türte szó nélkül, elővette a zsebkendőjét és letörölte a köpetet az arcáról.

Mindez, ami Mayerrel történt, nyugtalanította a lelkemet és bensőmben remegtem. Nem tudtam nyugodni, állandóan előttem volt Mayernek csodálatos hős alakja. Végre elmentem egy fiatalemberhez, ki okossága végett első volt az iskolában. Ábrahám, az írástudó, így hívtuk. Mikor beléptem hozzá, éppen az előtte levő nagy könyvbe volt merülve és amint véltem, a Talmud volt. De amikor közelebb értem, láttam, hogy egy kisebb könyv is feküdt az asztalon. Ezt a kis könyvet azonban bejövetelemtől gyorsan a zsebébe csuszította. Kérdezni nem volt szabad, de hisz nem is voltam rá kíváncsi, hogy az milyen könyv volt.

»Szomorú és bánatos vagyok,« magyaráztam Ábrahámnak, a Mayerrel való esetet nem tudom megérteni. Tényleg haragudtam népemre Mayer végett, még fiatal ember volt és volt kedves fiatal felesége, ki azután idegbeteg lett és nemsokára meg is halt. Megtudod-e nekem magyarázni, hogy

egy ember képes legyen erre, hogy mindent elhagyjon és hogy mindenről lemondjon? A legnagyobb meglepetésemre Ábrahám azt felelte: „Olvastad már az Újtestamentumot?” „Mit mondasz?” feleltem én, „az Újtestamentom tiltott könyv! Ki fogja azt olvasni? Talán te olvastad már?” Felelet helyett nyugodtan kivette zsebéből az Újtestamentumot, és felolvasta előttem a Máté néhány csodálatos versét. „Boldogok a lelki szegények... boldogok, kik sirnak... boldogok, kik háborúságot szenvednek” stb., stb. Ó mily szép volt ez! Én azt mondtam: „Dehát ez nem lehet az Újtestamentum?” „Igen, ez csak kezdete,” mondta ő. Ekkor együtt elbeszélgettünk egészen reggelig. Ábrahám tehát szintén ott volt az öreg misszionáriusnál és titokban ő is keresztényé lett.

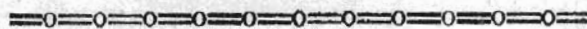
Ezekután pedig elhatároztuk, hogy együtt elmegyünk a missziói házba. De ez késő este volt csak lehetséges, amikor már senkisémet láthatott minket. Biztonság kedvéért azért most is nem elől mentünk be a házba, hanem hátul átmásztunk a falon. Így valahányszor ott voltunk, az mindig ünnepély volt számunkra, mert József testvérrel együtt olvastuk és kutattuk az írásokat. Végre azután tetszett az Urnak, hogy nékem is megmutassa egyszülött fiát. Ábrahámnak voltak rokonai, kik megfigyelték őt, egyik éjjel azután, mikor éppen hazafelé mentünk, rokonai megtámadtak bennünket. Én egészséges fiatal ember voltam, jobbra is ütöttem, balra is, csakhamar kiszabadultam, de Ábrahám kezeiben maradt. Őt másnap vérből fagyva összeszedték és a kórházba vitték, hol én még két nappal később megláthattam őt. Borzasztóan nézett ki, de az Urban volt most is minden öröme és rokonaiért tudott most is imádkozni. Ő boldog volt utolsó órájáig. Tíz nappal később meghalt. A zsidók nem akarták temetőjükbe temetni, ezért valami fal mellé temették, hogy hová, azt máig sem tudom. De az nem is fontos, hogy hová került a teste, az Ur majd megtalálja azt az utolsó napon. De a lelke az Urhoz szállt. Az ő vére pedig az a mag, amely felnő az Urnak egyházává. Izráelt pedig vakság tartja fogva, mert másképpen nem cselekedhetne így. Róma 11, 25. De jönni fog az az idő is, már itt is van, amikor a maradéknak felnyitattak a szemét.

De most már nem bírtam ki tovább Palesztinában, ezért Angliába utaztam. A fentebb említett eset óta nem volt sohasem nyugtom és békeségem. Gyávaságnak véltem, hogy egyszerűen otthagytam népemet és országomat. Továbbá az a gondolat is gyötört, hogy Isten miért engedte meg, hogy Ábrahámot így borzasztóan megverjék. Nem talál-

tam sehol sem nyugalmat. Mig végre három év múlva vissza utaztam Palesztinába. Fel tettem most magamban, hogy minden rokonomat és ismerősömet meg fogom látogatni, anélkül, hogy törődtem volna azzal, hogy mi lesz majd a következménye és ha szenvednem is kell, hát szívesen el fogok viselni mindent az Urért. És mi történt? Mindjárt megérkezésem utáni vasárnapon, korán reggel kopognak az ajtómon. Egy zsidó ur akart velem beszélni. Egy sápadt, magas, jól öltözött, beesett szemű ur volt. Ruhájáról ítélve rabbi lehetett. De amint jobban megnéztem, hát felismertem: Ábrahámnak egy rokona volt. Ő el mesélte, hogy milyen nyugtalan volt Ábrahám halála miatt és hogy mennyire bánja a többiekkel együtt, hogy ők lettek a gyilkosai annak, ki mindig csak szerette őket. Bevallotta, hogy három nappal ezelőtt ő is békességet talált a Sáleem királyánál, az igazi „Messuánál” Jézusnál. Ugy érzem magam, mondotta „mintha egy nehéz ferhet vetek volna le a szívemről.” A további beszélgetésből azután megtudtam azt is, hogy Ábrahámnak még hat rokona megtalálta Krisztust. Hát nem volt ez csodálatos? Le irhatatlan volt ezért az én örömöm. Mind ketten letérdepeltünk és könnyezve adtunk hálákat annak, ki mindeneket jóvá tett. Ez a rabbi azután elment Kanadába és Guelpy városában munkálkodott Uráért, mint tanító. Ő egyébként roppant képzetten ember volt, ki 8 nyolc nyelvet beszélt. Kanadában meghalt, de mindvégig híű volt az Ő nagy Mesteréhez, Jézushoz. Ismerek egész csomó embert, kik ő általa ismerték meg Messiásunkat, azok közül még ma is sokan élnek.

Rövid palesztinai működésem után ismét Angliába mentem, innét Kanadába kerültem. A világ háboruban ismét Palesztinába kerültem, hol még ma is munkálkodom Jézusért, ki Megváltója és királya lelkemnek, de egész népemnek is.

Fordította: Sch. J.

Az emberi természet inkább elvisel négy szemközti tiz arcultást, mint a nyilvánosság előtt egy pirongatást, de te fiacskám szívesebben vedd a nyílt korbácsolást, mint a négy szemközti dicséretet, mert ez megóv a hiúságtól

Ha valaki mindig csak azt nézi, hogy más hogyan eszik, az éhes marad; a magad életére vigyázz először, ha másat vizsgálni akarsz.

Sok szülő ki gyermekét hazugságért megveri, saját magának elnézi, hogy kereszténynek hazudja magát.